

Jožko nima obstanka; že hoče vstati in oditi — kar vstopi Pavle.

»I kje si pa vendar hodil? Pa mene pustiš tako samega? Ali nimaš več srca? Večer pri Bierkrugu je zamujen!« toži žalostno Jožko.

»»Ako bi tudi ne bil še zamujen, jaz bi ne šel tje««, pravi Pavle.

»Torej nisi opravil ničesar?« vpraša Jožko.

Pavle mu razloži na drobno vse, kako ga je žid ogoljufal, kako ga je preplašil nevarni položaj, in kako je sklenil pričeti popolnem novo, delavno življenje. Tudi ne zamolči svoje slutnje, da se je utegnil starec kaj pobiti po stopnicah, sosebno, ker je čul njegovo vzdihovanje in javkanje Sarino. Ali Jožko ga pomiri rekoč, da je Samuel pal le navidezno in s tem, kakor židje sploh znajo, le hotel tesneje navezati svojo žrtev na-se.

»»Ako ti je ljubo««, konča Pavle, »»odpeljeva se še nocoj s ponočnim vlakom v domovino. Kaj meniš?««

Jožkova žalost premeni se v radost. Veseli se vrnitve v domovino, veseli se Pavlovega poboljšanja. Da je sedaj resno, tega je prepričan; pozna Pavla predobro in ve, da ne bi sicer tako z lahka pustil veselice. Jožko je bil dobra duša, ki se je, kakor je Pavle sklepal po pravici, voditi dal povse Pavlu. Duša vsega dejanja in nehanja je bil Pavle, — Jožko bil je le poslušen in udan prijatelj.

Res; kakor je Pavle predlagal, zgodilo se je. Poravnala sta hitro svoje račune in se odpeljala še tisto noč na Slovensko. »Prvi teden ostaneš vsakako pri nas!« pravi med potjo Pavle Jožku, ki mu to rad obljubi. (Konec.)

Huda žena.

Nikar ne misli, da je laž,
Kar pravil mi je kmet Andraž
O ženi, ki mu kljubovala
In, kjer je mogla, nagajala.

Če mož jo pošlje kravo mlest,
V zapeček šla je Mica sest;
In če je rekel, naj mu kuha,
Ni čula, kot bi bila gluha.

Sploh, kar je rekel, naj stori,
Storila tega nikdar ni;
In če podil jo je od dela,
Tokrat je še le prav hitela.

Nekoč pa razjezi se mož,
Češ: kljubovala mi ne boš!
In gre kosit ter jo poprosi,
Da naj jedi za njim ne nosi.

Ko mož s kosó zapušča dom,
Kriči mu Mica: »Bom ti, bom!«
Ko že izgine mož v daljavi,
Gre žena in jedi pripravi.

Mož v senožeti tam nekje
Za prav globoko jamo ve,
Čez jamo šibkih prekelj dene,
Na preklje tri plasti senene.

Ko mož spet nosi se s kosó
Pa pride žena mu z jedjó:
»Ker maral nisi za kosilo,
Prinesla sem ti ga obilo.«

»Prav, branil se ne bom jedí;
A strl te bom«, ji mož veli,
»Če bodeš še mi kljubovala
In tam-le kup sena razstlala!«

A žena mu zagodrnja
In vrže se na kup sena;
Brž razkopala bi ga rada,
Pa — hresk! — seno in žena pada.

Mož posedí, majè z glavó:
»Oh, kaj naredil sem z ženó!«
Brž sto trt zviže in jih zveže
In v jamo po ženó poseže.

In urno prime se nekdo;
Mož vleče ven — ne prav težko;
In ko privleče že do roba,
Prikaže čudna se podoba:

Na zemljo skoči fant mladič,
V obleki pisani kot tič,
Z rdečo čepico na glavi,
In to-le možu kôscu pravi:

»Kako sem dolgo notri bil!
Nikdo mi ni miru kalil:
Kar huda žena prilomasti,
Pretepe me in premikasti.

In kdo vé, kaj bi še prestal,
Pa ti si trto mi podal;
Že spet napenjala je žile
In nad menoj vihtela vile.

O hvala mož ti tisočkrat,
Zato postal boš še bogat:
Na, ta-le kamenček preprosti,
Ta dal ti bo denarja dosti.

Jaz pojdem tje-le v bližnji grad;
In ko bo šla gospôda spat,
Bom ropotal in jih bom strašil,
Budil jih bom in v spanju plašil.

Ko bo gospôda vsa v skrbeh
Trosila krog o teh rečeh,
In ko iskala bo pomoči:
Pa s kamenčkom ji ti priskoči!

Ž njim v vsaki prag zariši križ
In s tem brž mene odpodiš;
Srebra prejel boš kar v posode,
Kar ti ga nesti môči bode.«

In res, tako se vse zgodi.
Bežeč pa skratelj še veli:
»Zdaj, kmet poplačan si obilo,
Le pojdi, uživaj to plačilo.

Če slišal boš še od strahu,
Ne pridi ga podit z gradu,
Sicer gorjé devetkrat tebi!«
To rekši ideta vsaksebi.

Pa komaj šli so stokrat spat,
Glej, zopet pride strašit v grad!
In kaj počne naj zdaj gospôda?
Pomagata ne križ, ne voda.

Oj, kje je kmet? Že ponj leté.
Močno se mu šibé nogé,
Na čelo leze mrzla sraga,
Kako bi neki spodil vraga?

In priženó ga tje pred grad,
A skrat mu žuga tam od zad:
»Ne zabi kmet, kar sem ti pravil!
Če kaj pričneš, te bom zadavil.«

Pa kmet mu reče: »Dobro vem,
Da odpoditi te ne smem.
Menda ne boš prišel me davit,
Če sem dospel ti nekaj pravit:

Čuj, žena z vsemi silami
Okrog te išče z vilami!«
»Ni šment!« preplašen vrag mu reče,
In smuk! z gradu za vselej steče.

Oj ljube, pomnite, žené:
Spoštujte, slušajte, možé!
Če ne — obeta vam pravljica —
Andraževa vas zgrabi Mica.

A. H.

Josip Ogrinec.

(Spisal Josip Benkovič.)

(Konec.)

Pisateljvati je začel naš Jože v Alojznici, iz prva le za-se; v semenišču je v V. letniku bogslovskega časnika »Slovenska Lipa« priobčil nekaj pesmic.¹⁾ V tisek za tega

¹⁾ V. tečaj »Slovenske Lipe« 1. 1864/65 je ohranjen, zalibog, nepopoln. Razven Ogrinca sta

časa menda ni poslal ničesar, razven par dopisov v »Zgodnjo Danico« leta zlagala pesmice le še Fran Črnalogar in Janez Vesel »Vesnin«. — Ogrinec se je podpisoval: »s P—ja« in »J. O. s Podgorja«. Njegove pesmi so: 1. Pravi dom. 2. Dobra misel. 3. O vanitas! 4. Želja 5. Zaklad pri Savi. Balada. 6. Slovenski Lipi. 7. Poslov. 8. Šviga švaga! prozaičen spis.